

La fi dels dies ambigus

Hi ha etapes personals o col·lectives que semblen marcades per la lentitud i la monotonia. Cada diumenge i cada dilluns resulten idèntics als diumenges o els dilluns anteriors, i res del que hi passa no mereix quedar singularment registrat en el record. No hi ha expectatives de canvi; només pura reiteració. Com si la vida hagués quedat frenada; en suspensió. Però hi ha també altres etapes, lluminoses, plenes d'acció i dinamisme. Llavors el brogit ho inunda i ho mou tot. Tot sembla provisional i accelerat, a punt per a una gran sacsejada. Ens sorprenem identificant senyals desconcertants i desenllaços imprevisibles. Percebem que són temps especials; d'encavalcaments i d'acceleracions. Temps de transformacions, de decantaments, d'incerteses, d'il·lusions, de dubtes, de velles pors i complicitats noves, d'ambicions i d'esperances... Temps com els actuals.

La importància històrica d'aquests dies no la determina cap posicionament del Tribunal Constitucional o de l'Estat. Ni les afirmacions o els tics autoritaris dels dirigents espanyolistes o la premsa transfranquista. Ni tan sols la renovació coreogràfica de l'escenari polític català. La raó fonamental de la importància històrica d'aquests dies és que una majoria de la població catalana ha gosat pensar que viure al marge del sotmetiment sistemàtic a l'Estat és possible. Que no estem condemnats com a poble a viure per sempre sota les condicions que ens imposa

l'Estat. Que és possible determinar per pròpia iniciativa quina mena de societat i quina mena d'institucions volem. I tot això, que ara hem començat a considerar i a exterioritzar de manera tan desinhibida i educada, era impensable fins fa ben pocs anys. Impensable per als que conceben immutable i perpetu l'estat espanyol; però impensable, també, per a la majoria dels nostres quadres polítics i socials i per a nosaltres mateixos. L'alliberament multitudinari de les nostres consciències –gosar pensar– ha estat el primer pas per poder projectar i poder assolir les llibertats polítiques i la sobirania efectiva –gosar actuar–. Hem passat de la resignació a la intervenció.

A més, aquests dies, mentre va fent-se més visible la profunditat de les transformacions en marxa, són

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

d'una intensitat especial perquè tenim fixada una data pròxima en el calendari: el 9 de novembre. I perquè tenim el propòsit de no retrocedir en l'objectiu: volem votar i votarem.

Ja som en els mesos decisius i no podem malmetre l'oportunitat. Més encara: la insistència de l'Estat a negar-nos el dret a decidir ha donat encara més relleu al 9 de novembre. L'ha convertit en una data de batalla. Perquè resultarà evident per a tothom que, si votem –sense menystenir, esclar, el caràcter de la votació i el resultat–, haurem guanyat. Si votem, haurem imposat la nostra voluntat i exercit el nostre dret davant les maniobres i obstruccions de l'Estat. I haurem encetat la desvinculació política i institucional amb una victòria d'un significat extraordinari: nosaltres, els febles, haurem fet valer la via democràtica davant dels

qui ens la negaven per mantenir la seva dominació, el seu abús de poder.

Però compte! Si el 9 de novembre no podem votar, l'Estat ens haurà vençut. Les seves armes s'hauran demostrat efectives. I nosaltres, tot i el caràcter democràtic dels nostres procediments, si no podem votar, haurem retrocedit. Ni que sigui provisionalment.

Tenim una ciutadania mobilitzada; un pacte amb una àmplia majoria política i parlamentària; un propòsit i una data. I necessitem segellar el trajecte recorregut amb una victòria contundent davant l'Estat. Per desbordar-lo. Per saber que podem traduir la força i la convicció del moviment cívic en un resultat polític efectiu. Per refermar que el procés emprès és imparabile. La derrota –no poder votar– tancaria aquesta etapa i ens deixaria un regust agre i molts dubtes. No seria definitiva, però l'Estat en sortiria molt reforçat i envalentit en contra de les nostres aspiracions.

En les eleccions europees, en la preparació de l'Onze de Setembre i en el blindatge del 9 de novembre es començarà a concretar la possibilitat d'assolir la independència en el curt termini. És un moment decisiu i no podem flaquejar. Hem de ser conscients que, si cedim, l'alternativa no serà pas quedar-nos com estem. Perquè la reacció de l'Estat serà proporcional a la intransigència exhibida fins ara o pitjor. Així, doncs, posem-nos a punt. A treballar junts. Convençuts que sabem què ens hi juguem, que ha costat molt disposar de l'oportunitat, i que no la desaprofitarem.

LAMARTARILE

Una majoria de la població catalana ha gosat pensar que viure al marge del sotmetiment sistemàtic de l'Estat és possible

En el blindatge del 9 de novembre es començarà a concretar la possibilitat d'assolir la independència en el curt termini